

Tarts ki!

Szeretnék elmesélni nektek egy történetet, ami, amikor először hallottam és videón is láttam, mélyen megérintett. A történet **egy brit atlétáról, Derek Redmondról** szól. Részt vett a 1992-es barcelonai olimpián. Esélyes volt az aranyéremre, hisz egy évvel korábban világbajnok lett a **400 m-es váltóban**. A legjobb idővel jutott be az elődöntőbe. Elhangzott a **startjelzés**. Elkezdődött a **futam**. Redmond jól kezdett, az elsők között futott, de körülbelül **250 méter után** fájdalmasan megragadta a lábát... combizomszakadás. Amíg a többi versenyző elhúzott mellette, ő térdre esett... **nem tudott tovább szaladni**. De aztán **mégis felállt...** és bár nem tudta folytatni, mégis megpróbálta. A többiek már célba értek... ő viszont még **150 méterrel hátrébb volt, féllábon ugrálva**, sántítva, egymagában az atlétikapályán. Megható látvány volt.

De a **legdöbbenetesebb** mégis az volt, ami ezután történt. A felvételeken látszik, hogy a lelátóról hirtelen **egy férfi átugrik a korláton**, és feléje fut... odamegy hozzá, a karját a válla alá teszi, és segít neki menni. Az apja volt. És végig a fia mellett járt, **aki sírt, üvöltött a fájdalomtól, csalódottságtól, szégyentől**. Közben a biztonsági emberek jöttek hozzájuk, mert azt hitték, hogy **csak egy akármilyen néző...** de ő sorra elküldte őket, és mondta: **"Én vagyok az apja, menjetek innen."** Így mentek át a célon. Az egész stadion állva tapsolt nekik.

Nem tudom, **miért hatott meg ez a történet ennyire**, talán mert amikor először láttam ezt a videót, nem rég **azelőtt lettem először apa**, és ilyen dolgok olyankor inkább megérintenek... vagy talán mert a sportban a **sportszerűség és a tisztelet** mindig meghat..., vagy talán azért, mert már ismerős volt ez a kép... már olvastam valahol.

A **Zsidók 12**-ből olvastuk az igét...s ezek a szavak egy stadionban zajló **versenyfutást** festenek elénk. Ahhoz, hogy megértsük, mi rejlik ezekben a képekben, próbáljuk sorra venni őket:

1. Tanúk felhője. 2. Letenni minden terhet 3. Kitartó futás 4. Felnézni Krisztusra

1. Tanúk felhője. Látjuk magunk előtt a stadiont? Középen a versenypálya a futókkal, körülötte a lelátó, telve nézőkkel, akik egy nagy **közösséggé, felhővé olvadnak**. Ezt a képet a **Zsid 11 kontextusában** kell értenünk – ott a levél szerzője a hit hőseit sorolja fel... akik már leküzdötték a harcot... már lefutották a versenyt...

És most itt egy pillanatig **félbe kell szakítanom a gondolatmenetemet**, amit követni akartam... mert **néha az élet megelőz**, más útra tereli a gondolataidat... a **tegnapi nap után a gondolataim**, és sok más ember figyelme a világon **Izraelre összpontosult**, amely pontosan **50 évvel az első Jom Kippur háború után** ismét palesztin terroristák támadásának volt kitéve.

És ilyen pillanatokban, a háború jogos felháborodása mellett előtérbe kerül az is, hogy mint **Krisztus egyháza különleges, eltéphetetlen szál fűz össze Izrael népével.** És most tudatosan mondok népet, nem államot, úgy gondolom, hogy jogosan lehet különbséget tenni a kettő között. Ami szörnyű, hogy a tegnap különösen civileket támadtak meg, hurcoltak el. Tehát **imádkozni Izrael népéért ebben az időben különösen fontos...** tekintettel arra is, hogy Isten tervét illetően Izrael népe az egyház nagyobbik testvére.

És ezt itt a **Zsidókhoz írt levélben is érezni...** nem tudom észrevették-e, de a **hit hősei** a Zsidók 11-ből... hitünk hősei Izrael népének tagjai (az egyetlen kivételek azok az emberek, akik akkor éltek, amikor Izrael népe még nem létezett, és Ráháb, aki kánaánita volt). De ez is emlékeztet bennünket arra, hogy milyen a **kapcsolatunk természete** Izrael népével. Ezt a kapcsolatot azok a szavak jellemzik, amelyek ott is ismétlődnek: **"Isten ígéreteiben való hit által"** Hit által lett Ábrahám is minden hívő atyja. És csak hit által lehetünk mi is lelki utódai.

Visszatérünk a stadionba. Középen a futók, körülöttük a nézők. Ez a kép, amit használ, nagyon **erőtéljes... Ők egy nagy felhő...** És ehhez a felhőhöz nyilván **nem csak Izrael népének a hitbeli hősei** tartoznak, hanem az **újszövetségi** hősök is, az **egyház történelem** hősei is... a **felmenőink, elődeink** is. És ezt a **különleges kötődést** érzékeljük minden alkalommal, amikor itt Zwollében is összegyűlünk magyar istentiszteletekre. Elsősorban persze a **krisztusban** való testvéreként gyűlünk össze, de nem utolsó sorban arra, hogy **magyarul halljuk** az Isten Igéjét. És a **Károli** nyelvén olvassuk a Szentírást. És **Szenci Molnár Albert** nyelvén énekeljük a zsoltárokat, és a szolgálattévő lelkész ugyanazt a **peregrinus vándorköpenyeget** viseli, mint a hitvalló őseink, akik vándorprédikátorokként hozták a reformált, helyreállított igehirdetést magyar földekre is... - mindezek már **előttünk megharcolták a harcot**, lefutották a távot.

Olyan sokan vannak, hogy megszámlálhatatlanok, mint a homokszemek egy homokfelhőben. **Az előző fejezet név szerint említi** őket... de nem lenne időnk mindet felsorolni...és ez a sok tanú **egyetlen** egészé olvad... **nem külön-külön rajtuk** van a hangsúly, hanem **azon az egyetlen néven**, akire mindenkinek figyelnie kell...az lesz majd a negyedik pont.

2. **Levetni minden terhet és a bűnt...** ami olyan könnyen megköt minket... A kép, amit itt használ a szerző, illik a többi képhez... egy stadionban vagyunk, futás előtt, futás közben. Tudni kell azt, hogy a **régi görög atlétáknál** szokás volt, hogy **meztelenül versenyezzenek...** - tehát amikor a verseny elkezdődött... **levetettek minden plusz terhet** - logikus, minden plusz teher nehezebbé teszi a futást.

Úgy érzem, nem **nehéz hidat verni a lelki szintre**. Ha az élet versenye azt jelenti, hogy Isten **által kijelölt úton haladjunk**... akkor minden teher... **minden földi... minden bűn**, ami visszatart minket, csak nehezebbé teszi a futásunkat. **A szöveg különbséget tesz a "teher" és a "bűn" között** – az egyik kategóriába az élet gondjai, a mindennapok gondjai terhei tartoznak – tehát az a **szenvedés, ami rajtunk esik meg**. A másik kategóriába pedig a bűn tartozik... tehát az a **szenvedés, amit mi magunk okozunk**.

És szerintem nagyon sokat mondó az a kép, hogy minden teher, minden bűn, **közvetlen közelünkben van**...makacsul ránk ragad...olyan, mint **egy kis kör, egy buborék körülöttünk**, ami néha teljesen elzárja a kilátásunkat. Hányszor megtörténik ez, hogy szinte **semmi egyebet nem látunk magunk körül csak a gondjainkat**, a fájdalmunkat, a bosszúságunkat, a bűneinket...s mindeközben az Ige arról tanúskodik, hogy **lássuk meg a tágabb képet**: egy stadiont, melyben a **versenyfutásunk alatt tanúknak** egy nagy felhője van körülöttünk. Tehát...ha futni akarunk, **le kell vetnünk mindent, ami felesleg, ami visszahúz**.

Milyen csodálatos, hogy egy olyan Urunk van Jézus Krisztusban, aki ezt mondja: „**Jöjjetek hozzám, ti mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.**” - és el is veszi a **bűnünk terhét**. De a megváltásunk nem csupán azt jelenti, hogy **Jézus elhordozta a bűneinkért való büntetést**...és mi megszabadultunk...hanem azt is jelenti, hogy nekünk a **bűnt tudatosan is le kell vetnünk**. Ezt hívja a Biblia **megtérésnek**, amikor a bűntől való szabadulás kegyelem és ajándék, de meg is változtatja szívünket és elménket, és arra ösztönöz naponként tudatosan is letegyük a terheinket, miközben a versenyt futjuk.

3. **Kitartóan megfutni az előttünk levő pályát**. Ha ez egy verseny... **ki ellen versenyzel?** – A másik ellen, vagy magad ellen? - Néha a foci meccseken látjuk, hogy egyes csapatoknak az a céljuk, **hogy tönkretégyék a másik csapat minden akcióját**. Mert... ha azok nem tudnak gólt rúgni szerezni, nem is nyerhetnek. És ezt értem... de a sportban mégis elsősorban nem arról **van szó, hogy legyőzzük a másikat**, hanem hogy a legjobbat hozzuk ki magunkból. És ezért van az, hogy még ha veszítesz is egy meccsen, de tudod, hogy mindent kihoztál magadból... **akkor már nyertél**. Ne hasonlítsd magad másokhoz... mert **akkor csak arra törekszel, hogy jobb legyél, mint ők**... hasonlítsd magad önmagadhoz... és ezért... ha a képességedhez mérten a legtöbbet hozod ki magadból, **már nyertél**. Ez az, amire Jézus utal, amikor azt mondja: "**Mit használ az embernek, ha az egész világot meghódítja, de a lelkében kárt szenved?**"

Emlékezzünk csak **Derek Redmondra**...a verseny **befejeződött**. Már valaki más megnyerte...de senki sem emlékszik arra, hogy ki nyert. Mert mindenki arra a futóra figyelt, **aki önmaga ellen vette fel a harcot, és nyert.**

Lelki értelemben is így van... ne **hasonlítsd magad másokhoz**. – A Zsidókhoz írt levél a hit hőseit példaként mutatja be nekünk. Ők már lefutották a versenyt, célba értek. Mi nem ellenük versenyzünk, **hanem saját magunk ellen**. Tehát ne hasonlítsd magad másokhoz. Miért? Mert **mindig találsz valakit, aki rosszabb...** - és ez hamis biztonságot ad... **mindig találsz valakit, aki jobb...** ez bizonytalanná tesz. Szemeinket csak Egy valakire kell vetni.

4. **Szemeinket Jézusra vetni**. A Zsidókhoz írt levél **hívókhöz** szól... **nem hitetlenekhez** szól, hanem olyanokhoz, akik már elindultak a hitnek a pályáján, **akik már futják a versenyt**. Olyanokhoz, akiknek már **elsült a startpisztoly**. Ő a hitünk **kezdője és befejezője**... Ő van ott az elején... és Ő van ott a végén... a startnál, és a célvonalnál. Ő helyez minket az útra. És a végén is ott áll várva... **de Ő ott van minden egyes lépésnél is**. Minden lépésnél.

És ez az a kép, amit át szeretnék nektek adni. Gondoljatok vissza arra a brit sprinterre. Nem tudott továbbmenni, mégis megpróbálta... **de Az apja odajött hozzá segíteni**. A mi Mennyei **Atyánk is segítségünkre jött, elküldve Fiát**, olyan közel jött hozzánk, amennyire csak lehetett. És azt gondolom, hogy ez a kép, bár nem szerepel szó szerint a Zsid 12 szavaiban, jól illeszkedik a teljes Zsidó levélhez. Zsid 4: 15 *Mert nem olyan főpapunk van, aki nem szenvtelen a gyengeségeinkkel, hanem aki mindenben hozzánk hasonlóvá lett*. Tehát nemcsak a **startvonalnál áll, és útra állít, és mondja: eredj...** nem csak a célvonalnál áll, és mondja: **gyere...** - hanem hozzánk közel jött. – Beszéltem az imént arról **a kis körről körülöttünk, a nehézségeink és bűneink fojtogató köréről**... - nos épp **abba a körbe tör be a Krisztus kegyelme**...**áttöri a szenvedésünket, áttöri a bűnünket**, ami addig elzárta a látásunkat, és megmutatja a tágabb perspektívát...a pályát, a célvonalat, és a körülöttünk levő tanúkat...és a szemünket saját magára irányítja.

Amikor a pályán vagy... A combizmod elszakad... úgy érzed, **mintha minden összeomlana**... Azt gondolod, nem tudsz továbbmenni. De aztán érzed valaki karját, aki segít, valaki hangját, akit ismersz, aki erőt ad, hogy tovább menj. És csak akkor látod, hogy **az emberek körülöttem nem nevetnek rajtad, hanem biztatnak: tarts ki. Mert nincs már messze a cél...** És akkor már nyertél. Mert lefutottad a versenyt önmagad ellen. Ő állított a pályára. Ő melletted van minden lépésnél. És a végén velünk ünnepli a győzelmet, amit Ő szerzett. Ámen